

Afgrundsgab. Men at henvende sig til Eberhard i denne Sag — nej, nej, det var umuligt! Det kunde han ikke.

Han sagde da, at han vilde kunne nøjes med fem hundrede Kroner, ja med mindre, og tilbød desuden at stille i Pant, hvad han endnu ejede af Gangklæder og Bøger. Men Hr. Søndergaard var nu bleven den overlegne. Han faldt ham i Talen med en nærgaaende Bemærkning om Folk, der bildte sig ind at kunne faa Penge paa deres pæne Ansigt. Gode Udsigter! Det manglede bare! Paa den Maade kunde Enhver komme rendende op fra Gaden og blive beslaaet. For gode Udsigter, det havde de sgu allesammen. Nej, solide Garanter eller Pant i virkelige Værdigenstande — ellers var der ikke noget at faa hos ham.

Saa rejste Per sig og gik.

Han vilde ikke hjem. Hans Tanker flakkede raadvildt om. Hvad skulde han gribe til? . . . Der stod en morderisk Kamp i hans Indre. Selvfølelsen vilde rejse sig til Oprør mod Gud; men samtidig talte en streng og myndig Stemme inden i ham og sagde: Du erkender godt din Doms Retfærdighed. Der skal bødes, hvor der er syndet. Saa fuldfør da din Bod! Her staar du foran Prøven. Dette er Naaleøjet, som du ikke slipper udenom, dersom din Sjæl skal finde Fred.

Han var, uden selv at vide hvordan, kommen gennem Smaagaderne ud paa Kongens Nytorv, hvor Livet rørte sig festligt trods Taage og Søle. Vogne gennemkrydsede den store Plads i alle Retninger. Fra Teatrets Loggia straaede der Lys. Ogsaa Hotellet paa den anden Side var stærkt oplyst, og Butiksvinduer og Gadelygter strøede Guld over den vaade Stenbro. I sin overnervøse Tilstand og uvant, som han var bleven, med Bytummen stod han et Øjeblik helt bedøvet. Vognlarmen følte han som en Blyklump i sit Øre. Jorden rystede under ham. Et „Varsko“ vakte ham op. En Droske kørte ham saa tæt forbi, at Hjulene strejfede hans Ærme og overstænkede ham med Gadeskarn. Ved Skæret af en Lygte skimtede han i Forbifarten et selskabsklædt Par derinde. Damen var i lyseblaa Silke og vendte en diamantlynende Øreflip imod ham. Herren var i Uniform og